

773

POEME DIN INCHISORI

EDITURA DRUM
MADRID, 1970

POEME DIN INCHISORI

FONDUL BIBLIOTECA
ZAHU PANA

POEME DIN INCHISORI

EDITURA DRUM
MADRID, 1970

DIN PARTEA EDITURII

Suntem tare bucuroși că putem publica aceste minunate «*Poe-me din Inchisori*». Ele ne vin din rădăcini, din acea de a patra dimensiune a neamului, de undeva din adâncuri și de dedesubt, din esențele tăcerii și din acea muțenie țipătoare la cer, care s'a lăsat peste drama celei mai românești și mai creștine generații, în lupta cu satanismul marxist și ateismul materialist.

Mulțămită dragostei și integrității a doi tineri, Nicu Dima și Octavian Sigarto, care s'au refugiat în Vest, am ajuns în contact cu mărețiile și răvășirile acestor poeme ce definesc nu numai un fragment de istorie românească, ci și lupta ce se dă pe întreaga planetă, între bine și rău.

Pe autorii acestor poeme îi știm sau îi bănuim. Le sărutăm fruntea și le luăm lacrimile pe obrajii noștri, ca să ne ardă și să ne mustre. Oricând își vor putea lua poemele acasă. Sunt ale lor, ale suferințelor lor de infern. Poetilor cărora «li s'a pus lut în gură», ca să nu mai strige, le sărutăm crucea și le cinstim sensul jertfei în care s'au împlinit.

Ni s'a părut cu atât mai valoros acest volum, cu cât unele poeme anunță marea prăbușire, «rămânarea codrilor fără haiduci», răvășirile și lepădările. Profund legați în frățietate, noi

Depósito legal: M. 14.192—1970

vedem chiar în *răsvrătul* închisorilor, intensitatea înjurăturii românești, de care, Nae Ionescu spunea că Dumnezeu ascultă cu mare atenție și dragoste:

«*Si după cât am pățimit în viață,
Nou Lucifer, călcând peste porunci,
Cu spadele de foc și cu arhangheli,
In iad nu vei putea să mai m'arunci...
M'auzi?
In iad nu vei putea să mai m'arunci!!!...»*

Acestui strigăt de desnădejde al sufletului românesc din Aiuduri, i-au urmat cumplite *deslegări* și lepădări, cutremurătoare sinucideri sufletești, ca rezultat al unor chinuri duse dincolo de orice limită a îndurării omenești. «Nu se găsește în toate limbile pământului termenii pentru exprimarea acestei demențe colective, în care personalitatea omului s'a întors pe dos, devenind din sfânt, demon și criminal».

Noi, totuși, din dragostea inimii care vede, ne permitem să afirmăm, sus și tare, că dincolo de *răsvrătiri* și *prăbușiri*, stă voia lui Dumnezeu. N'am cetit-o și *răsvedit-o* noi bine, în cumplitele noastre neputințe. Dumnezeu n'a fost absent în aceste crime față de spiritul și libertatea umană. El a avut nevoie de jertfă din partea noastră. Dar metodele noi, pavloviene și zombice, venite în parte din Vest, ne-au surprins nepregătiți, ne-au răsluit tocmai pregătirea de moarte, *acceptarea ei*. Călăii ne-au răvășit planul mintal și spiritual, fiind foarte atenți să ne *continue* planul fizic, împiedicând eu orice preț moartea trupească.

Au învins? Credem că nu. Peste generația noastră stă, ca un simbol de apocalips, ștreangul lui Nicolae Pătrașcu. Ajuns liber, măcar cât de cât, și dându-și seama că sufletește *s'a sinucis* de mult, el a făcut apel la violență. Bucățica lui de sfoară, o ține acum Dumnezeu, pe masa de judecată. Adevărul a biruit. Satanismul metodelor de reeducare comunistă, a fost înfrânt prin *revenirea* lui Nicolae Pătrașcu.

Pavloviștii și zombiștii nu au biruit. Si nu vor birui. Ne vor ucide. Dar cu asta se va plini scriptura.

Poemele din închisori. Cumplită cutremurare și trezire. Mulțumim încă odată acelor doi tineri, de inspirație și curaj, care ne-au prilejuit această întâlnire cu metafora omeniei și a credinței, recoltă a *muritului de viu* și a răstignirilor din Zarce și Canale.

Stim unde sunt «*cei ce nu mai sunt*». Le auzim îndemnul. Așteptăm glas dela cei ce plâng și meditează, care vor trebui să-și *revină* din pustiul răvășirilor și din teroarea poziției de demascare.

Vasile Posteuță
Nicolae Novac

22 Decembrie 1969.

IN ȚARĂ, ÎNCHISOAREA CÂNTĂ

Vom pleca cu toții,
Vom pleca pe rând.
Stim prea bine unde,
Nu se știe când...

x

Poporul nostru a trăit mult și intens în tulburătoarea lui existență. Cu greu ne-am făcut o istorie proprie, rezistând năvălirilor barbare care n'au conținut din negura vremurilor și până azi. Am rezistat cozilor de topor, trădătorilor, care uneori ne-au lovit mai rău decât barbarii.

Am cunoscut clipe de înălțare la cer și epoci de cădere blestemată care au lăsat răni adânci și flori în sufletele noastre.

Bun și blând de la Dumnezeu, sensibil și muncitor de la natură, Românul a trecut și trece prin istorie la braț cu cântecul și poezia.

Ultimele decenii au fost demonice. Ne-au răscolit și ne-au lovit în tot ce-am avut mai bun și mai curat... și uneori lanțurile lui satan, au fost mai tari ca rezistența noastră. Ne-am ascuns prin munți și sate. Ne-am pierdut în anonimatul orașelor, dar mai ales ne-am «retras» în închisori. Aici ne-am refugiat în cântec și poezie. Poezia a fost hrana și speranța noastră, disperarea și credința noastră. Mulți dintre noi au căzut, întorcându-se *acasă*, dar nu cu pașii. Iar unii, dacă mai sunt în viață, nu mai sunt «ei». Poezia noastră, trăește însă. Ea este mereu vie. Ea rămâne martoră a ceiace am trăit și simțit. Prin poezie, «*Aiudul*» s'a înălțat la cer. «*Inchisoarea*» a înviat pentru vecie. Iar rezistența noastră ro-

mânească și-a făcut datoria. Dumnezeu și istoria ne vor judeca într'o zi după gândurile, simțirile și faptele noastre.

Noi am crezut în ordinea firească a lucrurilor, în dreptul nostru de a trăi, de a fi Români. Deacea am cântat.

Inchin aceste poezii culese din Aiud și din alte închisori tuturor Românilor care vor să biruie.

Sunt mândru că sunt Român.

NICU DIMA

Aprilie 1969 New York

RĂZVRĂTIRE

Pe care stea, pe ce planetă, Doamne,
Bătrân fără vedere și auz
Ai adormit trudit de veșnicie
Ca'n desnădejdea-mi oarbă să te-acuz?

Pe ce înaltă insulă cerească
În desfătarea visului stelar
Tu lași în mine astăzi să se atingă
Ca un crepuscul, crezul milenar.

O Tată, cum se scutură în toamnă
Frunzele pale în codrii fără nume
Aidoma îți semeni nepăsarea
Din vămile de dincolo de lume.

Și mintea mea nu poate să'nțeleagă
Precum nu pot vedea cu ochii'nchiși
Ți-ai luat de suflet un copil minune
Pe preț de zeci de mii de prunci uciși.

Capernaumul, Tu l-ai dat uitării,
Nain, Betezda, nunta de la Cana
Și predica de pe Măslini, Taborul,
Pilat din Pont, Caiafa și cu Ana.

Cum ai putut uita crucificarea
Celui trimis de tine spre osândă
Ce-a ridicat bolnavii și ologii
Când slava-ți era șubredă, plăpândă?

Căci n'am să pot să nu-ți aduc aminte
De mâinile bătute în piroane
Ce-au înviat pe morți la viață nouă
Să te slăvească seara la icoane.

Și după El, pe toți martirii crucii
Din catacombe și din morți cu fiare
Sacrificați de Nero Ahenobarbus
Spre crudă și augustă desfătare...

Ai patronat concilii violete
De cardinali cu zâmbet de satană
Ce'n chip de indulgențe, îți vândură
Catolica biserică Romană.

Iar când un papă rățăcea'n alcovuri
O bătrânețe hulpavă, uscată,
N'ai rupt cerescul stăvilar de ape
In tunete de dreaptă judecată.

Ai tolerat canonizări bizare
Când buzele Venerei din pictură
Le săruta cu sete Alexandru
Bătând mătânii lungi peste scriptură.

In evul de splendoare și rușine
Lăsat-ai să-Ți afumege cupola
Cu smirnă tămâiată și cu ruguri
Un Torchemada și-un Savonarola.

Și nu Te'nfiorană'n zori de ziuă
Cei ce ardeau, nici ruga ce Ți-au spus
Nici demnitatea lui Giordano Bruno
Nici sfânta resemnare a lui Huss.

Iar astăzi, ca și-atuncea Doamne iată
Imensa-Ți nepăsare cum ne frânge
Pe nicovala grea a suferinței
In lacrimi, în sudoare și în sânge.

Și azi flămânzi îți cerem pâinea vieții
Și'n setea noastră stropi de apă vie,
Că Tu ne lași din nou zarafi în templu
Și Saduchiei iar ne cer chirie...

Iar eu cel isgonit din paradise
Și osândit, în grote ferecat,
Șterg de pe patru evanghelii colbul
Și cu județul Tău sunt ne'mpăcat.

Amnare cât Neagoiul nu îți scaperi,
In iasca vremii, să-i prefaci în zgură,
Pe toți acei ce Ți-au vândut altarul
Și lemn de foc din cruce îți făcură.

Și'n loc de mirt lăsatu-le-ai ciocane
Piroane să ne bată'n carne vie
Și'n fiecare soră plânge Marta
Și'n fiecare mamă, o Marie.

De ce ne-ai frânt atâtea idealuri?
Și'n mii de cruci ne-ai risipit prin stepe,
De ce catapeteasma libertății
Cenușă ne-ai făcut-o și otrepe.

De ce ne lași atâtea Penelope
Plângând, s'aștepte'ntoarceri de Ulisse,
De ce-i zdrobită amfora nădejzii
Din cărțile cu doruri și cu vise?

De ce mă lași să blestem, să mă'ncaer
Cu șerpilor din ispitele satanei?
Veninul desnădejzii mă răpune:
O Eli Eli lamah Sabah Tani!...

Și'n răzvrătirea care'n mine urcă
Iți strig în față cu-al cătușei sunet
Degeaba ești *atotputernicia!*
De nu ne sfarmi lăcatele cu'n tunet?...

De-acum încol'tot una suntem, Doamne,
Noi amândoi, titani în destrămare
Tu fiindcă duci în spate veșnicia,
Eu fiindcă port toți munții de răbdare.

Tu așezat în tron pe șapte ceruri
Și așternând uitarea peste oameni.
Eu răstignit pe câmpurile vremii
In care rodul nu-i al tău, când sameni.

Tu săturat de tămâierea sfântă,
Cadelnițat pe zeci de mii de-altare,
Eu sfâșiat de dorul libertății
Din zece țări ce nu mai au hotare.

Și'o oarba împletire de destine
In care iadul și cu raiu-s una
In alte gropi și catacombe, Doamne,
Din nimbul Tău, mi-am împletit cununa.

Și după câte-am pătimit în viață,
Nou Lucifer călcând peste porunci,
Cu spadele de foc și cu Arhangheli
In iad nu vei putea să mai m'arunci...
M'auzi?
In iad nu vei putea să mai m'arunci!!!

SUB-OAMENI

De teamă să nu pat ceva, mă bucur
Cu toți ceilalți întorși dela păscut,
Atârnă bucuria ca un ciucur,
Și vesel mi-s de tot ce s'a făcut.

E-o bună mulțumire generală.
Ci, tisluit în mine, în ascuns,
Eu mă'nfior că asta, și'n greșeală,
Se cheamă om. Și plâng unde-am ajuns.

Să-și șagui de noi o lighioană?
De hăț și'n părți smuncită, ca la han?
Ce roi de viespi ne mișună'n icoană,
De-o vie'nchipuire din alt an?

Dansează desbrăcată, Salomee!
Farsori o cer, și chiotu-i din plin.
Răspunsul ultim ți-a deschis alee
Spre clubul roș al cupelor de chin.

Crezut-a om că răul o să țină
(Au limită cruzimile și'n zei),
Atâta timp? Fărâamă cu fărâamă
Mă dau la păsări. Ducă-mă cu ei,

Vulturi și corbi. Că nu din orice sgaibă
Tășni-vor lacrimi. Prea ar fi'n deșert!
Poeții altor vremi mureau să sibă
Inaltul cer. Al nostru e inert.

Noi ni-l'am plâns în lanțuri și cătușe.
Gătim cu-alegorii, argați de ieri,
Farsori în care'ncep să se'năbușe,
Sub plapume, goruni și palmieri.

De horbote și mreje năzdrăvane.
Zigzaguri care nu mai au ecou.
După culise-actrițele'n lighiane,
Iși spală goliciunile din nou.

Mai salți și azi în ciutura iubirii?
Și azi mai mâni colinele din cer,
Pe seama celui dor curat al firii
Din tine, asmuțat de temnicer?

Birăi și șpani și juzi, și alte cele,
Din zarea lor se uită'n apă'nalți,
Și rād că ai ajuns doar os și piele,
De la păscut când vii cu toți ceilalți.

Se cheamă om, această bozuleală.
Și zoaielor din jur le zice rai!
Te vâră'n desfătarea generală,
De care atârnă cerul ca un seai.

Acesta-i cerul! Ca un coș cu broaște,
Pe heleșteul cu ciorchini necopți.
Poeții altor vremi pentru a cunoaște
Se răstigneau pe liră. Noi din nopți,

Sfruntarăm evul, fără a-l pricepe.
Și'n terfeloaga astei murdării,
S'au obosit cometele de-otrepe,
Când chipul hâd în ele li-l zării.

De teamă să nu pat ceva, de-aceea,
Acoperit de smârc, de cleiuri uns,
Mă bucur când sublimul și ideia
Se scapă'n pat. Și râd unde-am ajuns...

Nebunii singuri știu ca să mai râdă.
Așterneți tifla mânilor pe cruci.
Butelca nerușinii stropi, hâdă.
(Cu ce găleată?) ouăle de cuci!

Aiud 1963.

DANIIL SIHASTRU

Ajuns în vale, pe un râu în spume...
Așa cum scris'a pana de poet,
Bătrânul Ștefan glăsui încet
Către Sihastru, ce-a fugit de lume.

Când am simțit că trupul țării zace
M'am răsucit la Putna în mormânt,
Și-am răsturnat cinci veacuri de pământ
De pe pieptarul meu, să vin încoace.

Au, mă smintește ochiul ce se sbate?
Ori nu m'ajută mintea să'nțeleg?
Hotarul țării v'am lăsat întreg,
Și aflu-acum, Moldova jumătate.

Vândut-ați oare hoardelor de-afară
In târgul vremii, vreuna din moșii?
Eu nu cunosc pe lume avuții
Să poată prețui un colț de țară!

Au, nu cumva pe platoșe, oțelul
S'a ruginit de sutele de ani,
De-au spărt făgașul, vechii mei dușmani
Și-au slobozit din sulite măcelul.

De ce nu sună ceasul de vecernii
Din pieptul Putnei, clopot neînvinș
Ori taci și tu bătrâne ori ți-a stins,
Făclia vieții, viscoalele iernii?

Târziu de tot, în noaptea de cărbune
Cu ochii grei de-atâta nepătruns,
Se îndură, sihastrul, cu'n răspuns,
Măria Ta, eram la rugăciune.

Și nu purta în sufletu-ți sminteală,
Căci nu arcașii și-au ieșit din minți
Precupețind Moldova pe arginți,
Așa cum le purtai în suflet bănuială.

Ei zac în lanțuri, la limanul mării
Și trag în juguri puse de călăi,
Bicele însă, nu le țin ai tăi
Și mâna ce lovește nu-i a țării.

Potop hain de neamuri, fără cruce,
Curgând s'au năpustit spre crucea ta,
Dar în zadar se'ncrâncenă spre ea,
Că prea e sus, și nu pot s'o apuce.

Măria Ta, înseninează-ți fața
Arcașii n'au uitat să dea la semn
Așteaptă numai chiotul de'ndemn
Să rupă zaua, să ia'n mâni sângeața.

Și-atunci vor arde țestele dușmane
Cu vâlvătăi de sânge și de fum,
Și nu va fi zăgaz nici pe un drum
Să le oprească iureșul, Ștefane.

Și-ți vor zidi biserică frumoasă
Cât se întinde cerul, coviltir,
Să intre neamu'ntreg sub patrafir
Și să-l primești împărțășit acasă.

CANALUL

Aici am plâns și-am sângerat cu anii
Și ne-am scuipat plămânii în țărână
Aici ne-am logodit cu holovanii
Câte-un picior uitat, sau câte-o mână

Pe-aceste văi și dealuri dobrogene
Am dat cu veacuri înapoi lumina
Amare bezne s'așterneau pe gene
Și le-am simțit în inimi rădăcina.

Trudind, flămânzi de soare și de pâine
Injurături și pumni ne-a fost răsplata
Să facem drum vapoarelor de mâine
Am despicat Dobrogea cu lopata.

Loviți de biciul vântului fierbine
Săpând din greu, pe ploaie și ninsoare,
Am presărat cu mii de oseminte
Pământul de la Dunăre la Mare.

Istoria noastră cea din lacrimi toarsă
Va ține minte și'ntre foi va strânge
Acest cumplit Danubiu, care varsă
Pe trei guri apă, iar pe-a patra sânge.

Iar cărțile pe care le vom scrie
Vor ctitori în anii care vin,
Din cântecele noastre de robie,
O nouă «Tristia», la Pontus Euxin.

INTOARCEREA DIN CRUCIADĂ

Trist sună cornul sfintei cruciade
Iar noi betegi și jalnici seniori
Ne'mpleticim în platoșe schiloade
Și'n vechi armuri cusute strâmb, cu sfori,
Baroni și prinți care-au purtat în spade
Ierusalimul altor aurori.

Cu trupul plin de răni ce se usucă
Amar și greu ne'mpleticim în fier.
Câți n'au murit, câți n'au știut s'aducă
O țandără de chivără din cer,
Pe-o umbră de mârțoagă, o nălucă
Pe-un ciob de scut, un ciot de cavalier!

Când am plecat de mult în cruciadă,
Mai știi Bertrand, eram numai lumini;
Tot Burgul sta pe ziduri să ne vadă.
Ne troneau cu roze și cu crini,
Iar noi, pe armăsarii de zăpadă,
Ardeam între vasali și palatini.

Cetatea scânteia în mii de fețe
Și ne-așternea în cale borangic,
În strălucirea zilelor semețe.
Iți mai aduci aminte Alberic?
Cu fruntea'n cer, cu spada'n tinerețe
Incovoiam vecia ca pe-un spic...

Și soarele bătea medalioane
Pe scuturi, iar pe platoșe minuni;
Mulțimele vuiiau, iar din balcoane
Madonele cu mâini de rugăciuni
Cu ochii blânzi și fața ca'n icoane
Ne aruncau în sulite, cununi.

Iar azi ne'napoiem o hâdă ceată
Pe piept cu câte-o urmă de blazon;
Cu coiful spart, cu fața sfâșiată,
Sub zdreanța unui colț de Gonfalon,
Strigoi de cruciați de altă dată
Ce-au fulgerat în zale de baron.

Iar azi calvaru'ntoarcerii ne frânge,
Pe cai ologi, sub zale care curg;
Convoiul de fantome par'că plânge
Înapoiindu-se spre vechiul Burg,
Pe când nebiruit și plin de sânge
Ierusalimul fumează'n amurg.

O clipă numai porțile de-aramă
Sub care ne-a fost dat să biruim
Se fac de foc, și'n urmă se destramă,
Topindu-se sub cerul lor sublim...
Și tot mai jalnic cornul trist ne cheamă
Tot mai departe de Ierusalim.

Gotfried, Gotfried, O! Ce ne înspăimântă?
O rană'n piept, un ciot de scut beteag,
Când încă'n noi Ierusalimul cântă,
Cât mai păstrăm prăjina unui steag
Și când noblețea'ntreagă stă ne'nfrântă,
In sângele rămas pe zale, chiag...

Iar dac'a fost armura să se spargă
De ce suspini, năvalnic scutier?
Adună-mi trupu'n platoșa prea largă,
Din spada mea dă-mi ciotul de mâner
Si fă-mi pentru întoarcere o targă
Din crengi cerești și verzi de palmier.

Presară-mi-o cu crini și roze toată
De multa lor mireasmă să mă'mbăt
Ca'n Burgul fermecat de altă dată
Când ne'ngropau sub floare de omăt;
Și-așa, întins pe targa'nmiresmată,
Purtați-mă spre țară îndărăt.

Astăzi pășim cu platoșe schiloade
Și ne'ncurcăm în zdrențe prin furtuni,
Ci mâine'n Burgul nostru cu arcade
Madonele cu mâini de rugăciuni,
Zâbind în cinstea altor cruciade
Ne-or împleti mai fragede cununi.

Iar mâine Burgu'ntreg o să se scoale
In cântece de calfe și fierari
Săltând vor dănțui pe nicovale
Săbii mai lungi și sulițe mai tari
Și s'or sbârli în fulgere noi zale
Și noi potcoave pentru armăsari.

Iar cei care-au căzut la metereze
Pe piept cu-acele crunte'njunghieri
O veșnicie n'or să sângereze;
Cândva uita-vor marile căderi
Și brațele s'or ridica mai treze
Sfințite'n mirul rănilor de ieri.

Și iarăși străbătând albastre spații
Peste doi ani sau poate peste trei,
Cu lănciile sus în constelații,
Cu platoșele evului în șei,
Ți-or sta în fața porții Cruciații
Ierusalim, ce astăzi nu ne vrei.

Și vor veni mai mulți din soare-apune
Și cei de ieri și cei ce azi nu-i știm.
Pe vechile morminte or să tune
Noi cavaleri cu chip de Heruvim
Și ei sau alții, tot te vor supune,
Strălucitorule Ierusalim.

NOAPTE BUNĂ MAMĂ

Noapte bună mamă, noapte bună
Suflet scump neprețuit balsam
Au venit și stelele să-ți spună
Că-i târziu și-ai adormit la geam.

Luna s'a ascuns după ulucă
Și-ai rămas iar singură'n pervaz
Du-te mamă, du-te de te culcă
Că'n zadar ai așteptat și azi.

Și icoana a'nceput să plângă
Peste păru-ți viscolit de nea,
Candela-i aproape să se stingă.
Ai uitat azi mamă și de ea.

An de an, sau azi sau mâine, poate,
Iți aștepți feciorul în pridvor.
In Aiud se frânge el, în noapte,
Biciuit pe drumul robilor.

Noapte bună, noapte bună mamă
Domnul să-ți aline visul drag
Negura să vezi cum se destramă
Să-ți îmbrățișezi fecioru'n prag.

CREZUL

Puneți-mi lanțuri și cătușe
Să sune scrâșnetul hain,
Și mii de lacăte la ușe,
Eu tot ceia ce-am fost rămân.

Surpați asupra-mi munți de ape
Puteți chiar să mă spânzurați
Cu grele, negre târnăcoape;
Credința nu mi-o sfărâmați.

Târâți-mă de vreți prin șanțuri
Și îngropați-mi trupul stins
Eu sorb ca Făt-Frumos din lanțuri
Puteri adânci de neînvinș.

Puteți să năpustiți tot iadul
Ca să mă frângă până'n miez
Eu stau în viscol ca și bradul
Și tare, tare, ca un crez.

DON QUIJOTE

Călare pe măgar și pe mârtoagă
Să mergem cu tăcerile la pas.
Incearcă Sancho, poate-au mai rămas
Fărimituri de soare prin desagă.

Cu grije'nhide-mi armele'n chilie,
Sclipească'n coif lumina lumii tristă,
Eu știu că Dulcinea nu există
Dar totuși cred, c'ar fi putut să fie.

Când iar va prinde negura să crească
Deasupra mea domol ca un descântec
Coboară-se cu aripa de iască

Din ceruri limpezite de pământ
Un corb întârziat să vă vestească
Logodna mea cu morile de vânt.

DOMNIȚA MEA

Domnița mea, plângând îți scriu
Răvașul fără dată
Pe-un ciob de dor trandafiriu
Pe-un vis de nestemată.

Îți scriu din lumea de catran
Din viscolul durerii
Unde pe țărături de mărgan
Strâng doinele'ntristării.

Le strâng în candelă de-oftat
Sub broderii de lună
Le strâng în sufletu-mi sfărmat
De patimi și furtună.

În noaptea rece de argint,
Parfum de romaniță,
Pe căi de vis te-aștept să vii,
Te-aștept să vii, domniță.

Să vii la gratii, să-ți vorbesc
Să-ți spun durerea'ntreagă
Să știi și tu cât te iubesc
Și cât îmi ești de dragă.

JNEPII

Suntem jnepi și mergem înainte
Pe înălțimi de foc de-asupra stepii;
Ne zdrelim de cuie și de ținte
Dar îndârjiți, cu ghiarele, cu țepii,
Avansăm pe lespedea fierbinte
Suntem jnepi și mergem înainte.

Strâmbi, ologi, târâș-grăpiș pe-o coastă,
Trebuie să biruim genuna.
Nu ne pasă câte râpi ne-adastă
N'auzim cum vâjâie furtuna,
Suntem jnepi; ne ridicăm într'una.

Râd de împletita noastră turmă
Brazii înalți, cu vârful lor de fiere
Râsul lor, elanul nu ni-l curmă
Căci mușcând din stâncă cu putere
Pe povârniș noi îi lăsăm în urmă.
Suntem jnepi și mergem în tăcere.

Dacă'n calea noastră curg șuvoaie
Le sorbim c'o sete neînfrântă.
De ne împroașcă coasta cu pietroaie
Răzvrătirea și mai mult ne-avântă
Totul ne'ntărâtă, nimic nu ne'nconvoaie.
Suntem jnepi și noi trăim din trântă.

Poate că spre culmea cu mari focuri
Vom păși pe sânge și morminte.
Poate mulți se vor zdrobi de blocuri
Nu-i nimic, călcăm pe oseminte.
Sus ne așteaptă vulturii în ciocuri
Cu cununa spațiilor sfinte
Suntem jnepi și mergem înainte.

INTERIOR DE INSOMNIE

Iși cumpărase un drapel
Să-și pună faptele în el.

Să nu le fie frig. Sau
Poate și tremurau.

Buzna prin pistrui și pruni,
Si-au spus anii rugăciuni.

Seara, în taină, sub macat,
Și le numără în pat.

Și le dă, apoi, încet
Jos, cu un gest, de pe bufet.

Dintr'un cerc, dintr'o păpușe,
Miji soarele pe ușe.

Bălbâdâc, într'o fântână.
Altă dată, luna plină.

Lumea din orașu-acela
Ieșea tocmai cu umbrela.

O lunulă, un mâner.
Mai este până la cer.

In fiecare seară te aștept mereu,
De ce întârzii să vii dragul meu?
Zefirii nu ți-au spus că te aștept la geam
Și gândul nostru drag eu tot îl mai am?

Refren

Zilele trec, se duc ca frunzele aurii
Iar eu te aștept mereu, te aștept să vii.

Iubitul meu, viața mi-e pustie,
La fel și casa, de când ai plecat.
Gândul și inima te urmăresc într'una
Iar eu te aștept la geam, neîncetat.

Refren.

Si-am să te strâng în brațe să-ți sărut inima
Și-o să-ți zâmbească'n piept iar dragostea
Noi nu ne despărțim, că ne-a legat un gând
Iar eu te aștept mereu, te aștept plângând.

Cu rădăcini adânci, înfipte'n lut,
Suntem salcâmi cu lemnul greu și tare,
Cu fruntea crengilor privim spre soare.
Acel ce ne-a născut, murind, a vrut
Să fim salcâmi: al țării tare scut.

Suntem salcâmi și creștem pretutinde
Pe râpi adânci, pe grui și pe podzol,
Pe sufletul și trupul țării gol,
Pe rariști sărăcite de osânde.
Suntem salcâmi și creștem pe oriunde.

Noi creștem repede, ca o furtună.
Călăii s'au temut de-atât elan.
Cât se ridică bradul într'un an,
Noi creștem vijelie, într'o lună.
Ne-a vrut puternici țarina străbună.

Noi n'am voit pe nimeni să'nspinăm,
Dar toți dușmanii ne-au isbit cu moarte,

Menindu-ne prigoanele drept soarte.
Nouă ghimpii ne-au fost dați să ne-apărăm.
Suntem salcâmi, răbdăm și rezistăm...

Un dor aprins înspre destin ne mână,
Si unde unul a căzut rănit,
O mie de vlăstari au răsărit.
Suntem salcâmi și creștem din țărână,
Codri de crez și datină română.

RUGĂ

Ești Doamne bun, eu pământean și rău
In dragoste nu-Ți seamăn, nici în milă
Dar după chip, sunt trup din trupul Tău
Și par dospit din cer, nu din argilă.

Nu ți-am cerut nici mâinile subțiri
Nici rănille străpunse de piroane
Dar Tu mă faci părtaș la răstigniri
Și-Ți tot îngân osânda la icoane.

Sacrificat pe cruci ce nu le-am vrut
Și cazne ce nici când nu Ți le-aș cere
Nu știi, Tu te cobori la mine'n lut
Sau eu mă urc spre marea Ta tăcere.

Cu nescârșită slavă Tu mă'ncarci
Pe cruce când sfințenia mă frânge.
Uimit mă uit la rănille prea largi
Și-ți stau alături, sânge lângă sânge.

O, MAMĂ

O mamă, de câte ori apari în visul meu
Mă'ncercuiesc mereu părerile de rău
Și sufletul se bate'n pieptu-mi ca să iasă
De dorul tău să se întoarcă iar acasă.

Mi-e dor de orice gând lăsat la voi
De plugul cel cu patru boi
Mi-e dor de Leul, câinele bălțat,
Ce m'aștepta când mă'ntorceam seara din sat.

În nopți târzii, în bezna asta'ntunecată
Revăd ca'n vis viața mea de altă dată
Și sufletul se bate'n pieptu-mi ca să iasă,
De dorul tău, să se întoarcă iar acasă.

Mi-e dor de mama, dor nebun
De tata cu-al său zâmbet bun
Mi-e dor de Nelu, fratele meu drag
Spre-ai casei toți se'ndreaptă gândul meu pribeag.

La fel mi-e dor de fata care mă iubea
Cu părul blond și ochi senini de peruzea
Și-aș vrea cu-amicii mei să mai ciocnesc câte-un pahar
Și'n vinul roz, să sorb trecutul meu amar.

Mi-e dor de țară, dor cumplit
De satul în care am copilărit
Mi-e dor de Bistrița râu de argint
Și-aș vrea pe Moț, motanul meu să-l mai alint.

O, mamă, când stând de veghe într'o seară
Vei auzi pași ușori umblând pe-afară
Să nu te temi, că-i fiul tău cel mult iubit
Ce s'a întors flămând și gol și obosit.

Tu să-i deschizi privind cu ochi senini
De par'că s'ar fi'ntors de prin vecini
Și după ce somnu'l va fi copleșit
Să isbucnești în plâns, plânsul de nestăpânit.

A M I N

De-aș avea o aripă de înger
Și cerneala din bezne
Poate-atunci mi-ar fi lesne
Să m'adun din toate risipirile
Să-mi scriu amintirile
Și să spun tuturor de ce sânger.

Era o noapte jefuită de stele
La fereastra scăpării, zăbrele,
La ușa salvării, lăcate,
Iar sufletele noastre palide
Innoptaseră toate.

Când deodată în mijlocul nostru
Izbueni ca o flacăra neagră ura
Focul ei a topit într'o clipă
Gând, suflet, aripă,
Totul.
Din toate n'a mai rămas decât zgura.

Baroase cumplite sfărâmară tăcerea
În cioburi de răcnete mari cât durerea
Țândări din sufletele noastre
Se'nălțau până la cer
Martirii ardeau pe ruguri de ger.

Atât de cumplite au fost suferințele
Și atât de cumplită a fosturgia
Încât în noaptea aceea unii dintre noi
Și-au pierdut mințile
Iar alții și-au pierdut veșnicia.

Ah, cum își mai holba ochii istoria
Nu-i venea să creadă că'n geamătul nostru
Scrâșnesc Cloșca și Horia
Că visele sufletului de nădejdi orfan
Atârnau ca nojițele de la opincile lui badea Crișan.
Amintirea aceasta ca pe o roată mă frânge.
Pe jos erau zvârliți crăițarii de sânge,
Plata atâtor și atâtor păcate.

Dintre cei ce-au trecut pe-acolo
Doar morții mai trăiesc
Iată de pildă, eu umblu, vorbesc
Asemenea lui, așîderea ție,
Dar viața mea nu-i,
Nu-i, prietene, decât o moarte vie.

Ah Doamne, iată-mă ajuns la ceasul comorilor
Sub lespedeza grea de patimi și chin
Strigându-mi durerea aștept învierea,
Aștept Arhanghelul zorilor
În numele Tatălui și-al Fiului
Si-al Sfântului Duh-Amin.

CREZUL MEU

Cred într'unul Dumnezeu
Tatăl Ziditorul
Dar mai cred și'n neamul meu
Infrățit cu dorul.

Cred într'unul Duhul Sfânt
Martor al zidirii
Domn în cer, iar, pe pământ,
Candelă iubirii.

Cred în cel crucificat
Simbol al iertării
Dar și'n cei ce au jurat
Desrobirea țării.

Cred în ochiul celui sfânt
Care ne veghează;
Temnițe și chin văzând
Tainic lăcrămează.

Cum să nu crezi în haiduci
Cu sprânceana cruntă
Care prin păduri și lunci
Moartea o înfruntă.

Poți să-i uiți pe-aceia, ce
Răbojesc pe flinte
Datorii, lăsate de
Frați fără morminte?

Cred în sfinți, dar și'n voinici
Cred în flori și cremenii
Că tăcuții mucenici
Cu haiduci's gemeni.

Dar mai cred că într'o zi
Aspru, din țărână,
Neamul meu se va trezi
Cu securea'n mână.

Și-atunci ierte Cel din cer
Liftele spurcate;
Că prin sânge și prin fier
Ne-om face dreptate.

Cred într'unul Dumnezeu
A tot făcătorul
Ce-a'mpletit în neamul meu
Sfântul crez cu dorul.

DEDUBLARE

M'am cufundat ca'ntr'un sicriu în mine
Iar sufletul desprins par'că de trup
In spații care nu se întrerup
S'a ridicat setos de culmi senine.

Nu sunt acum decât pământ de oale
Din mine numai lutul a rămas
Căci sufletul colindă fără pas
Poteci de raze prin albastrul moale.

Ce-ar fi să nu-l mai chem în formă oare
Să-l las în lumea goală de azur
Iar eu să mă întorc pe drumul sur
Pe care orice tresărire moare.

De ce să-l strâng într'un contur de humă
Când el, este fărâșă din Olimp
Ce nu cunoaște depărtări sau timp
Eu mă sfârșesc, dar el nu se consumă.

El este numai suflu care zboară
Eu, greutate care mă cufund.
Din adâncimea lui fără de fund
Păstrez neputincios, ecoul, doară.

Nu știu ce-l ține încă'n legătură,
Ce fir ascuns îl trage înapoi,
Să suferim calvarul amândoi
Și să împărțim din dragoste și ură.

Dar va veni cândva și ceasul suplu
Când fără remușcare-am să-l desleg
Ca'n libertatea cosmică, întreg
Să se desfacă din mizerul cuplu.

FOAMEA

Doamne nu mai pot fi ca și
Cei sătui de-atâtea poame
Căci într'un pustiu de foame
Mi se rătăciră pașii.

Din lumina Ta, lumină
Ochii mei, Prea Sfinte Tată,
Azi mai stinși ca niciodată
Nu zăresc decât o cină.

Dacă nu văd decât zeamă
Care golul burții-l minte
Nu mă judeca, Părinte;
Trupul nu mai ține seamă.

Dacă'inflământit mă mână
Gândul doar în spre mâncare
Bunule, îți cer iertare.
Sunt un maldăr de țărână.

Nu mă osândi, Stăpâne,
Pentru poftele-mi deșarte
Căci de suflet mă desparte
Trupul care cere pâine.

Cum aş vrea să sting cu sila
Glasul cărnii care țipă,
Insă, Doamne, n'am aripă,
Plămădit sunt din argilă.

O cum a ucis în mine
Flămânzenia nebună
Tot ce sufletul adună
Să se-apropie de Tine.

Doamne nu mai pot fi ca și
Cei sătui de grâu, de poame.
Căci într'un pustiu de foame
Mi-se rătăciră pașii.

FOCUL

Stau înfipt pe culmi cărunte
Fălfâind ca un stindard,
Vremea'ncearcă să mă'nfrunte.
Eu, și mai năprasnic ard.

Noaptea cată să m'adoarmă
Coborând asupra-mi ploi
Însă picurii și-i sfarmă
De văpaia mea, în toi.

Vântu-mi suflă crâncen para
Dar incendiul meu, mai viu,
Luminează toată țara:
—Mor, și din cenușă'nviu.

Dacă munții se prăvale
Din înalt, privesc cum pier;
Și cu flăcările goale
Rădăcini împlânt în cer.

Nu cunosc nici începutul,
Nici amurgul sângerând,
Vălvătaia-mi este scutul,
Sbor pe aripă de gând.

Suspendat în înfinituri
Cresc din ce în ce mai pur
Peste lume, peste mituri,
Ars de setea de azur.

COLIND

E târziu și prin zăbrele
Ochii mi-i arunc
Noapte sfântă, azi, sub stele,
S'a născut un prunc.

Bolta e bătută'n cuie
De luceferi, sus,
Ce pe ea încet se suie...
S'a născut Isus.

Peste lume se întinde
Albul mătășos
Vin speranțe să colinde...
S'a născut Christos!

NAVIGO

Cine mi-a dat lopețile fierbinți
Și vele ce n'ascultă de poruncă?
Doresc întoarceri, ele'n larg m'aruncă
Vor val turbat în insule cuminți.

Ce răzvrătite vâsle vor plecări
Și nici odată dulcea'napoiere?
Mă rup mai mult de țărmul care pierde
De câte ori doresc noi ancorări.

Cine mi-a dat lopețile de foc?
Cine mi-a dat sălbatecele vele?
De sudui sau mă rog plângând de ele
Astâmpăr n'au smintitele de loc.

Nu, prora nu vrea somn lângă atol
Ci răsvrătiri pe marile oceane
Inspăimântate nu de uragane
Ci de azurul țărmului domol.

Ce răzvrătite pânze nu vor, sus,
Polara stea ce mângăie și-adună
Ci numai cerbii mărilor de spumă
Cu'ntregul val de coarne, nesupus.

În zori eu văd pe'ntinsul de topaz
Râvnitul port de care nu m'apropii,
Și-alerg pe mări purtând pe mine stropii
De-apururi ne'mpăcatului talaz.

URCUȘUL

Imi arde-adesea'n jerăgai
Adâncul cărnii'nveninate
Și-aș tot urca pe brânci, pe coate,
Urcușu'ntoarcerii în rai.

Poate-am lăsat acolo sus
Bucăți din aripile mele
De mi-se face dor de stele
Și m'aș tot duce, drum nedus.

Poate-am uitat acolo'n cer
Cenușa feței de-altădată
Sau poate vocea mea schimbată
Mă cheamă undeva'n eter.

Ca de-o mireasmă mă îmbăt
La vocea mea din alte ere
Și pentru-o clipă prind putere
Și ure în sfere îndărăt.

O clipă urc și-apoi mă fac
Cădere moale și afundă
Urcușul meu a fost secundă
Și carnea mea rămâne veac.

Atât de dulce știu să cad
Și-atât de greu să urc în sfere:
Vezi, rădăcina mea în cer e,
Iar fructul ei se coace'n iad.

DOINA DE JALE

Toți tâlharii, toți codoșii
Joacă hora târfei roșii
Hora temnicerilor
Pe jalea durerilor

Bubele dalacului
Pe ceafa săracului
Tontoroiiul dracului.

Muștele și ploșnițele
S'au umplut cât coșnițele
Din Orhei la Feldioara
Plânge gloata, geme țara.
Din Boian la Detunata
Geme țara, plânge gloata.

Din Ceahlău la Retezatul
Vin ca râia, ca bubatul,
Ca o mare de păcate,
Peste vetre peste sate,
Din cetate în cetate.

PORTRETUL

Și când va fi să nu mai viu nici cum
Cu pași pe care nimeni nu-i așteaptă
Ci doar cu pași ce nu ating o treaptă
Și-abea plutesc pe-un dureros parfum,

Vechi jilțuri ce din colțuri se deșteaptă
Imi vor întinde brațe moi de fum
Și ca o filă'n fiece album
Se va desprinde-un zâmbet sau o șoaptă.

Vor plânge'n aier pașii serenari,
Bătrânul scrin prin noapte o să geamă
Și'ntr'un portret uitat din ani școlari

Un licean ce'n vreme se distramă
Va ridica o clipă ochii mari
Și ochii mei, mă vor privi din ramă.

IMN TINERESC

Din hotarele albastre
Sol voios din asfințit
Pe întinsul țării noastre
Primăvara a sosit.

Refren :

Inainte spre lumină
Spre un țel biruitor
Tineretul României are
Drum deschis spre viitor.

In zadar în lanțuri grele
Forțe negre ne-au robit
Mai puternic decât ele
Este sufletul călit.

Nu ne temem de furtună
Ca și soarele prin nori
Strânși cu toții împreună
Vom ieși biruitori.

RĂDĂCINI

Sunt numai cist și rădăcini
Din mine pasăre nu pleacă
Aștept în primăveri o cracă
Și jinduesc după tulpini.

Către lăstuni, către livadă
Cu-atâta dragoste m'avânt
Dar când mă scutur de pământ
Afară-i viscol și-i zăpadă.

Și iar mă'ngrop și lunec iar
Prin galeriile de tină
Aștept Aprilie să vină
Și'n somn visez că sunt stejar.

HAMLET

Se risipiră fastul și clamoarea
Aceleia curți cu duh otrăvitor
Din tot ce-a fost cândva la Elsinor
Au mai rămas doar pietrele și marea.

Iar tu strigoi din os de domnitor
Colinzi civilizații cu'ntrebarea
Ce nu-și găsește'n vremuri dezlegarea
Și'n zodiac n'are semn prevestitor.

Reamintindu-și clipele acele
Când ai străpuns, la mama în iatac
Pe șobolanul sfetnic, prin perdele,

Iți desfășori dilema fără leac
Printre mătăsurii, pe sub catifele,
Și-o'mplânți în pieptul fiecărui veac.

ARDEALUL DE AZI

Ardealul de azi nu-și mai cântă senin
Rapsodia unui eroic destin.
Un cântec doar se aude, și acela zălud:
Aici e Aiudul, aici e Aiud!

Și de întreba-vei isvor cu isvor
Rapsodia unui eroic popor,
In susur auzi-vei răspunsul lui ud,
Aici e Aiudul, aici e Aiud!

Aici e Aiudul, aici e Aiud,
Răsună din piepturi cuvântul durut.
Aici unde viața-și cântă imnul sfânt
Un neam se coboară cu fruntea'n pământ.

Satan de-ar voi ca vechiul lui vad
Să se cheme altfel, decât iad,
Ar spune sinistru cu glasul lui crud.
Aici e Aiudul, aici e Aiud.

ANINA

Anina îți scrie azi tăticul tău,
Îți scriu, copila mea,
De aici de undeva
De unde toate cântecele mor
Și totul pierе'n calea lor.
Și apele și pietrele
Și cetinile'n brad
Și-al Bistriței talaz
De-aici de la Bicaz.

Anina, copila mea cu păr bălai
Ți-am plâns de-atâtea ori
Cei patru anișori
Of, de-ai avea pe mămicuța ta
Cum te-ar iubi și cum te-ar desmierda.

La sânu-i cald te-ar încălzi
Micuțo de n'ai fi
Orfană'ntrе străini
Ca floarea între spini.

Anina, când vei primi scrisoarea mea
S'alergi cu ea de zor
La Domnu'învățător
Să-l rogi să-ți talmăcească slova mea
Și-apoi să-ți facă și răspuns la ea.
Vezi micuța mea
Să scrie încet așa
Chiar cu mânuța ta.

Anina'nchei acum scrisoarea mea
Și sănătate Dumnezeu să-ți dea
Să te'nvelești să nu răcești
Și să'mpletești cununi
De calde rugăciuni
La îngerii tăi buni.

C ANTEC

Mi-e dor de tine prea frumoasă țară
Mi-e dor de munții verzi, de primăvară,
Mi-e dor de holdele scăldate'n soare
Mi-e dor de turme albe de mioare.

Mi-e dar să văd un cer în miez de vară
Și hore de flăcăi în sărbătoare
Mi-e dor de Smărăndița din Isvoare
De ochii ei albaștri, de cicoare.

Mi-e dor s'aud o toacă din vecernii
Și-un dăngăt lin de clopot de la denii.
Mi-e dor să văd un cer în miez de vară
Mi-e dor de tine, prea frumoasă țară.

DIN AIUD

Iți scriu o carte mamă din Aiud,
Din temnița cu ziduri și zăbrele,
De unde nu se văd și nu s'aud
Cum mor în lanțuri visurile mele.

Trec zilele de plumb mai greu ca anii,
Se curm'o viață zilnica-i povară,
In suflet mi se scutură castanii
Și moare-un vis frumos de primăvară.

Feciorul tău cu pieptul de aramă
Ce rățăcea adesea pe poteci
N'a mai rămas decât o umbră, mamă,
In temnița cu zidurile reci.

Cu trupul răstignit pe gratii sânger
Când luna strălucește'ntr'un alun
Ca o făclie aprinsă de un înger
Mai moare'n temniță un bun Român.

Iți scriu o carte poate cea din urmă
Când dansul Salomeei e în toi
Și până'n zori o viață iar se curmă
Caci zi și noapte moartea-i printre noi.

CĂNTEC DE LEAGĂN

Nani, nani frățior
Noaptea e târzie.
Nani, mâinile mă dor
Și mi-e somn și mie.

Nani, mâini subțiri de crin,
Ochi de mure coapte,
Nani, vin părinții, vin,
Poate vin la noapte.

I-au luat răii-ntr'o seară
Si s'au dus. Sărmanii
C'au avut un gând de pară
Pentru țară. Nani!

Tata este la o mină,
Mama la'nchisoare
Lapte n'ai avut la cină.
Nani, frățioare.

Nani scumpe frățior
Noaptea e târzie
Nani, mâinile mă dor
Și mi-e somn și mie.

TREI INȘI

Trei inși beau noapte într'un han
Fumegă lampa în tavan
Vânt nordic suflă'n Bărăgan.

Primul a zis cu glas sticlos:
«Mi-e visul viermuit în os.
Cazi mână putredă în jos!»

Al doilea scrâșnind din dinți:
«Iubito azi pe cine minți
Cu brațe moi pe cine-alinți?»

Dar cel de-al treilea tăcea
Obraz de lut, frunte de stea
Privea paharul și nu bea.

Zise întâiul: «Măine'n zori
Leșu-mi va fi scrânciob de ciori
Tribut unei spânzurători».

Al doilea zise'nveninat:
«Mi-e silă, mâine pe'nserat
In ștreang pieri-voi atârnat».

Dar cel de-al treilea tăcea,
Obraz de lut, frunte de stea
Privea paharul și nu bea.

Inalt cu fruntea de poet
Cu ochi adânci ca de profet
El nu vorbea, zâmbea încet.

Și ei s'au despărțit apoi
Pe trei cărări spre țeluri noi
Să-i bată vânt să-i ude ploi.

Iar dimineața prinse'n drum
Pe primul călător de fum
In văi de vis, sub zări de scrum.

L-a prins pe-al doilea din ei
Pe brațe albe de femei
Uitând de mult de dorul ei.

Iar luna polei cu var
Pe cel de-al treilea drumar.
Legănă-l creangă de arțar!

Cu fruntea'naltă de pământ
Cu ochi adânci ca de mormânt
Intoarce-l lună, bate-l vânt.

FLĂMÂND

De voi fi fost cândva ciorchine,
Azi sunt prăştină stoarsă'n tease.
In flămânzenia din mine
Turnaşi o zeamă, şi renase.

Imi pipăi trupul cum se stinge,
Un borş de ştir l-ar încălzi,
Un fir de iarbă de-aş atinge
Fulgerător aş înverzi.

Lăsaţi-mi braţul de fantomă
Din pom să rupă doar un măr,
Gustând s'ar umple de aromă
Şi-aş mai trăi într'adevăr.

In țara turmelor și-a pâinii
Visez o cină de ciuperci.
Lăsaţi-mă s'acin cu căinii
La raiul unui troc de terci.

In bezna oarbă din celulă
Deșerturi vaste se deschid,
Când toată gloata e sătulă
En zac pe-o lingură și-un blid.

O Milostivule, Tu care
Din trei colaci și cinci ciortani,
Făcuși un munte de mâncare
Să saturi gloata de sărmani.

Repetă Bunule minunea
Și ospătează mii de guri,
Iar mie ascultă-mi rugăciunea:
Dă-mi coșul cu firimituri.

IMNUL DEȚINUȚILOR

Se deschid grele porți și răsbatem în veac.
Soare nou, jertfă albă de Dac,
Miresmele de flori se aștern ca un pod,
Ne întâmpină vis de norod.

Refren:

Se întorc din hăul închisorii
Bărbații albi, cărunți feciorii.
Lumina vieții sfinte vine
Din temniți, lagăre și mine.
Un crez de fier
Tună'n istorie
Și bezne pier
Lumini se'nalță'n glorie.

Gratii cad și cătuși, cad imperii de chin
Mame'n lacrimi cu chipul senin.
Plâng neveste de drag, se închină moșnegi
Iar copiii se cred fiii de regi.

Vin Arhangheli și rup crunt zăbranic de nori
Peste țară s'aștern iarăși zori
Noi pășim prin genuni cu crezul în străbuni.
Munți și stânci, oaste grea de goruni.

BALADA CODRULUI FĂRĂ HAIDUC

I

Ca de dincolo de lume
Vine plin de colb.
Fața dârză, mâna'n șold,
Armăsarun spume.

Fruntea-i crește tot mai'naltă,
Brațul tot mai crunt.
Stânci, păduri, furtuni îi sunt
Mume laolaltă.

Flinta-și tot îndreaptă țeava
Cu cătarea'n sus,
Ochi de vultur nesupus
Care'nfruntă slava.

Par'că vine din jugaștri,
De pe-un pisc străbun,
Unde ouăle își pun
Vulturii sihaștri.

Arătarea din baladă
Sare jos din șa:
—«Unde-i Vodă Caragea?
Iancu-ar vrea să-l vadă».

Par'că trăsnete despică
Porți și arnăuți.
Cât sânt la picior de iuți
Si de'nalți în chică!

Faraonii și buzații
Scheaună prin curți.
Lungi la mâini, la fapte scurți
Gâfâie gealații.

Fuge strajă, fuge agă,
Lepădând papuci.
Căci haiducu'ntre haiduci,
Umple curtea'ntreagă.

Iancu! murmură ceardacul;
Plin de tremurici,
Pehlivani și măscărici,
Fug de-a berbeleacul.

Când haiducul din călcâie
Crește până'n pod,
Pare Iancu, Voievod;
Vodă, -o momâie.

Când mai face-un pas, doar unul,
Toți de frică's sloi.
Vodă între perne moi,
Galben ca tutunul.

«Cârd de iepuri, slugi fricoase,
N'am venit să prad,
Nici să vă arunc în iad
Spurcatele oase.

Cuvioase cioclovine
Cu sfieli de sfinți,
Luați-vă curaju'n dinți
Și nădragii'n vine.

Nu e cin'să se desfacă
Din cinstitul stol,
Să-i dau flintă și pistol
Si hanger cu teacă?»

Cine să-i răsară'n față
Cruntului boier.
Care-și reazămă la cer
Umăr și sâneță.

Din adânc acum învie
Un bătrân senin,
Scris de-un pictor bizantin
Pe-o icoană vie.

«Adă la Vlădica'ncoace
Sculele de drac,
Iar pe Vodă-am să-l împac,
Dacă vii cu pace.»

Iancu-și scutură pe-o treaptă
Armele de fier
«Uite, legile, hanger;
Uite, flinta dreaptă!

Am venit ca să dau seamă
N'am venit să cer!
Alb ca vișinu'n Prier,
Sfântu'n prag îl cheamă:

«Vino cu Vlădica, sue,
Pocăit haiduc»
Intre perne și ciubuc,
Vodă e și nu e.

«De-am prădat cu mâna toată
Printre brazi și cerbi,
Fost-a pentru robi și șerbi,
Pentru biata gloată.

«De-am ieșit la vreo răscruce
Turcii să-i răpun,
O făcui ca să-mi răzbun
Neamu'ntins pe cruce.

Dacă lama cu plăsele
A cârnit vreun grec,
O făcui ca să-mi înece
Jalea țării mele.

Astăzi dacă îmi las flintă,
Codrii lungi și lași,
E că tata și trei frați
Urii tale's țintă.

N'ai putut să'nfrângi haiducul,
Dar îi frângi pe ei.
Lasă-i, mie dă-mi ce vrei;
Streangul sau butucul».

Minunați-vă giubele
Si voi bărbi de-omăt!
Făt din oameni e, sau făt
Zămislit de iele?

II

Lanțul cu turbări de lup,
Prins în piatra bolții,
Iși înfige, când în trup,
Când în suflet, colții.

Cade-o rază și nu prea
Printr'un ochi de bârnă.
Lacătul la ușa grea,
Cinci ocale-atârnă.

Nu e vânt, măcar un fir,
Ca să-i bată'n dungă
Și cu fragedul său mir
Fruntea să i-o ungă.

Nu e apă în ulcior
Ca să-i ude buza
Si cu duh răcoritor
Să-i aline spuza.

Nu e nici un pui de stea
Agățat de-o dreve,
Ca să-l ia în pumni să-l bea
Ca'n păduri aeve.

Frică nu mi-e c'am să mor,
De călău n'am teamă,
Dar mă arde'n piept un dor,
Codrul iar mă cheamă.

Si mai am un vechi alean:
Doi ochi mari de fată,
Lunecau într'un rădvan
Peste Olt odată.

Erau mari, erau adânci
Și-au pierit aiurea,
Iar eu port în gând de-atunci
Ochii și pădurea.

Măine'n zori când va cădea
Lațul unei funii,
Vor jeli în urma mea
Plopii și gorunii.

Insă ochii mari, curați,
Dimineți senine,
Dincolo de cruntul laț
Am să-i iau cu mine.

III

Poarta dis de dimineață
Inapoi s'a tras,
S'a sculat la rumen ceas
Gloata târgoveață.

Ulițele toate's pline
De smerit popor.
Pildă vie tuturor
Streangul se cuvine.

Nici cinstita boierime
Nu se cade, dar,
Să nu-l vadă pe tâlhar
Pus la înălțime.

Vin boierii câtă iarbă
Și-și fac loc să stea,
Când mai sus cu o giubea,
Când mai jos c'o barbă.

Stâlpul care-așteaptă vamă,
E și el de rang,
Căci va legăna în ștreang
Un haiduc de seamă.

Ce viteaz flăcău zugrumă
Streangul într'un nod!
Curge-o șoaptă prin norod
«Ciumă Vodă, ciumă»!

Stă pe jilțu-i ca pe cue,
Ca pe ghimpi de spin,
Intre perne și venin,
Vodă e și nu e.

Aga lângă Domn se'ncruntă
«Haideți logofeți,
Veseliți-vă cât vreți
La cernita-i nuntă!»

Gâzii's goi ca spurcăciunea,
Iancu falnic nuc.
«Codrule fără haiduc,
Duce-ți-aș minunea».

Sună-a moarte dărăbana,
Gâzii-l smulg din loc.
«Neamule fără noroc,
Duce-ți-aș icoana».

«Baragladină, nu-mi pasă
Funia că-mi legi,
Când eu sunt ciorchini întregi
Dulci de tămâioasă.

Nu mai sclifosi durere
Măi țigan borît!
Că-mi strângi funia de gât
Mi-i spre înviere!

Dar ce crengi de lămâițe
Sau de meri domnești,
Infloresc pe la ferești?
Crengi sau jupânițe?

Limpezime, tinerețe,
Cum mai poți sa râzi,
Când stă Iancu între găzi
Tuciurii la fețe?

Frăgezime de fecioară,
Cum mai legeni crângi,
Când stă Iancu între spângi
Pregătit să moară?

Caldă lacrimă de fată,
Ce nu cazi pe braț,
Când stă Iancu lângă laț,
Stâncă neplecată?

Ce-ai văzut la geam, haiduce,
Ce ochi mari și verzi,
De-ai dori să nu-i mai pierzi
Si'n păduri i-ai duce?

Par'că's ochi de nestemată,
Măi haiduc oltean,
Lunecau într'un rădvan
Peste Olt odată.

Vodă spune: «Tu Sultană,
In genunchi îmi stai?»
Ochii plâng și'ntregul rai
Plânge ca'n icoană.

«Vrei de mire lotru mare
Vrei din laț să-l scot»
Ochii cer și cerul tot
Cere'n ei iertare.

«Doamne, blând Vlădica spune,
Os ești de Voievozi.
Si ești liber să slobozi,
Pentru iertăciune.

Pune-ți, Doamne, mila'n faptă
Pravila din moși
Dacă stai să o descoși
Tare-i înțeleaptă.

Căci ea cere izbăvire
De osândă grea.
Fată de boier de-l vrea
Pe haiduc de mire.

Azi la curtea ta s'alege
Crinul prea curat,
De osândă și păcat
Lotrul să-l dezlege.

Iartă-l că și-a pus deoparte
Scule și nărav!
Vodă'nghiață răs gângav
Pe-un obraz de moarte.

Si atunci mulțimea cade
In genunchi tunând
«O Măria Ta, fii blând,
Iartă și sloboade».

Vodă dă porunci și geme.
Gâzii sar 'napoi.
Arnăuți în fuste noi
Bombăne blesteme.

Gloata'n vuiet se ridică.
Peste ea domol
Scrie cruci de aur gol
Mâna de Vlădică.

Iară ochii de-altădată,
Ochii din rădvan,
Râd acum haiduc oltean
Cu lumina toată.

IV

Roibii se împlântă
Codrului afund
Surugiul cântă,
Frunzele-i răspund.

Cât de lung drumeagul
Pentru roibi și roți,
Patrafir tot fagul,
Steme ulmii toți.

Cât de 'nalt arșarul
Cu frunzișu'n zbor,
Smirnă tot stejarul
Pentru nunta lor.

Hei, frânghie cruntă,
Caută-ți alți furi
Albul drum de nuntă
Zboară prin păduri.

De sub comănacul
Merilor bătrâni
Râde'n zări conacul
Așteptând stăpâni.

Unde duci cu tine
Mire năzdrăvan,
Stelele senine,
Ochii din rădvan?

Surugiul mână,
Frunzele nu tac,
Șoapta ce-i îngână,
'I murmur de copac.

Par'că se aude.
Teiu-i face semn
Iancu nu răspunde
La cumplit îndemn.

Ca să nu audă
Glasul cenușiu,
Suduie cu ciudă:
«Mână surugiul».

«Mireasa mea, du-mă
Raiului tău sfânt,
Simt că mă sugrumă
Crengile în vânt»

Lunecai odată
Peste Olt ca'n vis;
Tu erai, sau toată
Floarea de narcis?

Cu ce dulci omături
Ingerii te-au scris?
Azi îmi șezi alături
Dar îmi pari tot vis»!

Iar și iar îl strigă
Ulmul nimănu.
Iancului i-e frică
De chemarea lui.

Ca să nu audă
Ia un bici acum
Și dă șfichi și nu dă
Roibilor de fum.

«Dulcea mea mireasă,
Fragedul meu rai,
Cupă-aș vrea la masă,
Gura ta să-mi dai».

Iar și iar îl cheamă
Paltin și gorun
Iancului i-e teamă
Par'că de ce spun.

«Dragostea mea dragă
Smulge-mă de-aici»
Codrul iar se roagă,
Iancu iar dă bici.

Și cum geme ramul
Cu frunziș de foc
Par'că plânge neamul
Fără de noroc.

V

Cine-a muls cu mâini blajine
Calea laptelui pe cer,
Căci șiștarul nopții plin e,
Nevăzutule oier?

Cine-a scris luna, văpaie
De vis dulce și de dor,
Unde îngeri-și înmoaie
Gingășia gleznelor?

Vin păduri de prin viroage,
Codrul vine când pe brânci,
Când pe coate să se roage
Cu chemări tot mai adânci.

La conac, sub geam, coboară
Ca să-i murmure'n auz,
Când cu plânsul de vioară,
Când cu geamăt de cobuz.

«Dragoste alunecoasă,
Ineluș învârtecuș,
Cu frânghii de chiparoasă
Mă legi strașnic de culcuș».

Doarme Iancu vrajă mare
Mângăiat de brațe moi,
Geme codru, el tresare;
Il trag brațele'napoi.

Doarme Iancu vrajă goală
Pe ispite de omăt.
Geme codrul, el se scoală,
Il trag brațele'ndărăt.

Doarme Iancu vrajă dulce
Pe fierbinte sân zbătut.
Geme codrul, el se smulge;
Brațe cad în așternut.

Jachiul, cușma, ipingeaua
Și pistoalele'n șerpar;
Intră'n grajd și scoate șaua
Scoate frâu și armăsar.

«Du-mă'n lumea mea cealaltă
Murgule că nu mai pot»
Murgu sare poarta'naltă
Cu haiduc, cu dor, cu tot.

Codrul știe c'o să vină
De la brusturi la bureți,
Din culcuș în vizuină,
De la viezuri la mistreți.

Frasinii îi ies 'nainte
Ca haiducii când cer pungi,
Gata's să-l binecuvinte
Ulmii în odăjdii lungi.

Peste liniștea pădurii
Stele tinere își coc
Bucuriile făpturii
De ispită și de foc.

Pe tăcute căi răzlețe
Murgul calcă pași cumiști.
Iancu șueră-a tristețe
Din amare foi cu zimți.

«Jelui-m'aș că mi-e jale
Jelui-m'aș dar n'am cui,
Nici tăcutelor pistoale,
Nici stins dorului cu pui.

Jelui-m'aș numai ție
Codrule fără haiduci».
Din adânc acum învie
Umbre, soapte și năluci.

Uite-aici oprși caleașca
Unui pui de beizadea
I-ai smuls ifosul și teașca
Cu luceferii în ea.

Uite-aici cârniși serdarul
Cam limbut, cam grecotei,
Risipind pe'ntreg hotarul
Potera-i de funigiei.

Cu rachiu de tescovină
Te-ai spălat să nu te spurci,
După ce-ai dat foc, la cină,
Unui han cu nouă turci.

Și la foc de crengi uscate
Te-ai jurat cam tot pe-aici,
Să faci neamului dreptate
Și colibei de calici.

Luna pe cărări se varsă
Ca o baniță de grâu;
Pe sub fagi cu frunza'ntoarsă
Lacrimi picură pe frâu.

Cad pe șa și cad pe coamă,
Cad în iarbă strălucind,
Când bănuți mici de aramă,
Când inele de argint.

Lacrimile curg într'una,
Curg pe coamă și pe jos.
Peste dealuri pare luna
Cușma altui Făt Frumos.

Ce heruv și-a spart ulciorul
Sau cad stele în făget?
Bate vântu'ncet ca dorul,
Si ca jalea de încet.

Bate vântul Carpatinul
Duh amar de busuioc.
Par'e'ar fi și nu suspinul
Neamului fără noroc.

Bate vântu'nlăcrimatul
Printre frunzele de nuc
Par'e'ar fi și nu oftatul
Codrului fără haiduc.

LA JUDECATA DIN URMĂ

Gonit prin smârcuri imunde
Asemeni unei bestii turbate;
Cu tâmpile găurite, cu orbite afunde,
Cu mușcături de vânturi pe spate,

Rupt ca un steag, cutropit de gangrenă,
Sfâșiat de bice ca furul,
Așa voi sosi la judecata supremă,
Sângele meu să-ți mânjească azurul.

Clar vei luci sub zăpezi boreale,
Vânat de răni și-oi veni dinainte;
Rece vei sta în cercul gloriei Tale;
Eu ca durerea fi-voi fierbinte.

Privirea Ta va fi spadă'nghețată
Când glasul tău din genune va crește:
-Omule, haide, vorbește.
E marea ta judecată.

Sleit voi cădea pe înaltele trepte,
Pe buze c'un zâmbet de sânge inert:
-Pentru toate rănilile mele nedrepte
Eu, Doamne, Te iert.

IMN MORȚILOR

Morminte dragi, lumină vie,
Sporite'ntruna, an de an,
Noi v'auzim, curgând sub glie,
Ca un șuvoi subpământean!

*

Ați luminat cu jertfe sfinte
Pământul, până'n temelii,
Căci arde țara de morminte,
Cum arde cerul de făclii.

*

Ascunse'n lut, ca o comoară,
Morminte vechi, morminte noi,
De vi se pierde urma-n țară,
Vă regăsim mereu în noi!

*

De vi s'au smuls și flori și cruce
Și dacă locul, nu vi-l știm,
Tot gândul nostru'n el v'aduce,
Ingenuncheri de heruvim.

*

Morți sfinți în temniți și prigoane.
Morți sfinți în lupte și furtuni,
Noi am făcut din voi, icoane,
Și vă purtăm pe frunți cununi.

*

Nu plângem lacrimă de sânge,
Ci ne mândrim cu-atâți eroi
Nu! Neamul nostru nu vă plânge,
Ci se cuminecă prin voi.

CTITORII ACESTUI VOLUM
EDITURA LE MULȚUMEȘTE FRĂȚEȘTE

	<u>Dolari</u>
1. Anonim Quebec	100.00
2. Farm. G. Balașu	100.00
3. Prof. Alexandru Blaga	50.00
4. G. B. Chicago	50.00
5. Valentin Cantor	60.00
6. Alexandru Fonta	50.00
7. Dr. M. Georgescu	50.00
8. Păr. Radu Grațian	100.00
9. G. H.	50.00
10. Vasile Jederan	50.00
11. Prof. Dim. Lungu	100.00
12. Păr. Nicolae Moldovan	50.00
13. Eugen Popescu, Preș. Uniunii și Ligii S. A. R.	50.00
14. Lucia A. Popovici	50.00
15. Prof. Ilie Smultea	50.00
16. Dr. Ion Țaranu	100.00
17. Păr. Nicolae Zelea	50.00

CUPRINSUL

	<i>Pagini</i>
Din partea editurii	7
In țară, închisoarea cântă	11
Răzvrătire	13
Sub-oameni	18
Daniil Sihastru	21
Canalul	24
Intoarcerea din Cruciadă	26
Noapte bună, mamă	30
Crezul	32
Don Quijote	33
Domnița mea	34
Jnepii	36
Interior de insomnie	38
Cântec	40
Salcâmi	41
Rugă	43
O, Mamă	44
Amin	46
Crezul meu	48
Dedublare	50
Foamea	52
Focul	54
Colind	56
Navigo	57
Urcușul	59
Doina de jale	61
Portretul	62
Imn tineresc	63
Rădăcini	64
Hamlet	65

	<i>Pagini</i>
Ardealul de azi	66
Anina	67
Cântec	69
Din Aiud	70
Cântec de leagăn	72
Trei inși	74
Flămând	76
Imnul deținuților	78
Balada Codrului Fără Haiduc	79
La judecata din urmă	96
Imn Morților	97

S'a terminat tiparirea acestei carti in luna
Aprilie 1970, în atelierele ARTES GRÁFICAS
BENZAL, Madrid, calle Virtudes, 7. S'au
tiparit 600 exemplare.

Prețul 3 dolari

A se trimite banii la adresa: Vasile Posteuca, Box 105

MANKATO/Minn. 56001-U. S. A.

